

AUTOR BESTSELLERU
SEDM SMRTÍ EVELYN HARDCASTLOVÉ

STUART
TURTON

ŽÁBEL
A
TEMNÉ
VODY

HISTORICKÝ THRILLER

**ĎÁBEL
A
TEMNÉ
VODY**

Copyright © Stuart Turton, 2020

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Martina Šímová, 2021

Cover © David Mann, 2021

Illustrations © Emily Faccini, 2021

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-1575-8 (pdf)

STUART
TURTON

**ĎÁBEL
A
TEMNÉ
VODY**

VENDETA

Adě.

*Právě teď jsou ti dva roky a spíš u sebe v postýlce. Jsi vážně zvláštní a každou chvíli nám vykouzlíš úsměv na tváři. Až si tohle jednou přečteš, už budeš nejspíš někdo úplně jiný. Snad budeme pořád partáci. Doufám, že ti budu dobrým tátou. Doufám, že nenapá-
chám moc chyb a ty, které se mi povede natropit, mi odpustíš. Pro-
tože co se rodičovství týče, vůbec netuším, co dělám. Ale neustále
se snažím, naplno a doopravdy.*

Miluju tě, děvče. Tohle je pro tebe. Ať už ses stala kýmkoliv.

PROLOG

Roku 1634 byla Spojená východoindická společnost nejbohatší obchodní společností na světě, se stanicemi rozesetými přes celou Asii až k mysu Dobré naděje. Nejvýnosnější z nich byla Batávie, vyvážející muškát, pepř, koření a hedvábí do Amsterdamu na palubách flotily galeon zvaných „východní indiamani“.

Plavba z Batávie do Amsterdamu trvala osm měsíců a byla plná nebezpečí. Oceány byly do značné míry nezmapované, navigační nástroje primitivní. Mezi Batávií a Amsterdamem existovala jediná prozkoumaná plavební cesta a lodě, které z ní zbloudily, byly často nenávratně ztraceny. I ty, které se držely v mezích zavedených tras, byly vydány na milost a nemilost nemocem, bouřím a pirátům.

Nebylo pochyb o tom, že mnozí z těch, kdo se nalodí v Batávii, do Amsterdamu nikdy nedoplují.

**SEZNAM VÝZNAMNÝCH CESTUJÍCÍCH A ČLENŮ POSÁDKY
NA PALUBĚ LODI SAARDAM PLUJÍCÍ DO AMSTERDAMU,
SEPSANÝ KOMORNÍKEM CORNELIEM VOSEM**

Hodnostáři

generální guvernér Jan Haan,
jeho manželka Sara Wesselová & jeho dcera Lia
komorník Cornelius Vos
kapitán stráže Jacobi Drecht
Creessje Jensová & její synové Marcus a Osbert
vikomtesa Dalvhainová

Významní cestující

kazatel Sander Kers & jeho chráněnka Isabel
poručík Arent Hayes

Starší důstojníci Saardamu

vrchní kupec Reynier van Schooten
kapitán lodi Adrian Crauwels
první důstojník Isaack Larme

Významní členové posádky

lod'mistr Johannes Wyck
konstábl Frederick van de Heuval

Vězeň

Samuel Pippes

DO ROZLOŽITÝCH ZAD HO udeřil kámen a Arent Hayes zaskučel bolestí.

Druhý kámen mu prosvištěl kolem ucha, třetí ho zasáhl do kolena, takže klopýtl a vysloužil si tak posměšky krutého davu, který už těkal očima po zemi ve snaze najít další střelivo. Městská stráž zadržovala stovky lidí – jejich rty, potřísněné slinami, křičely urážky, oči měli zčernalé zlobou.

„Schovej se, proboha živého!“ křikl prosebně Sammy Pippse přes řev burácející lůzy. Klopýtal po prašné zemi spoutaný okovy, do nichž se opíralo sluneční světlo. „Chtějí mě, ne tebe.“

Arent byl dvakrát tak vysoký a o polovinu širší než většina mužů v Batávii, včetně Pippse. Ačkoliv sám nebyl vězněm, postavil své obrovské tělo mezi rozezlený dav a svého mnohem útlejšího přítele, čímž lůze podstatně zmenšil výhled na terč.

Než Sammy upadl v nemilost, jemu a Arentovi přezdívali Vrabčák a Medvěd. Ta jména ještě nikdy nepůsobila tak pravdivě.

Pippse vedli z vězení do doků, kde kotvila loď, která ho měla převézt do Amsterdamu. Doprovázeli je čtyři mušketýři, ale drželi se opodál, aby se i oni nestali terčem rozezleného davu.

„Platiš mi za to, abych tě chránil,“ zavrčel Arent. Z očí si vytřel prach slepený potem a snažil se odhadnout vzdálenost, která je dělila od bezpečí. „Což taky udělám, dokud se udržím na nohou.“

Doky se rozkládaly za masivní dvojitou bránou stojící na vzdáleném konci batávské hlavní třídy. Arent věděl, že jakmile za nimi brána zapadne, dav už na ně nedosáhne. Se Sammym

se však naneštěstí nacházeli na samém konci dlouhého procesí, které v panujícím vedru postupovalo bolestně pomalu. Brána se nezdála být o nic blíže, než když v poledne opouštěli mokrou vlhkost žaláře.

O zem u Arentových nohou zaduněl kámen a potřísnil mu boty zaschlou hlínou. Další se s řinčením odrazil od Sammyho řetězů. Obchodníci kameny prodávali z naditých pytlů a dobře na tom vydělávali.

„Zatracená Batávie,“ vrčel Arent. „Ti parchanti nesnesou prázdnou kapsu.“

Za běžného dne by ti samí lidé nakupovali u pekařů, krejčích, ševců, vazačů či výrobců svíček lemuujících hlavní třídu. Usmívali by se a smáli, nadávali by na pekelné horko, ale vsadte nějakého nebožáka do okovů, dovolte, aby ho lidé po libosti trýznili, a dokonce i ta nejpokornější duše podlehne ďáblu.

„Prahnu po mé krvi,“ hádal se Sammy a zkusil Arenta odstrčit. „Schovej se, prosím tě o to.“

Arent shlédł na vyděšeného přítele, jehož ruce se mu zcela neúčinně zapíraly o hrudník. Tmavé kudrnaté vlasy se mu lepily k čelu, vysoké lícní kosti měl oteklé a fialové následkem bití, které utrpěl ve vězení. Jeho hnědé oči, obvykle jízlivé, byly nyní doširoka otevřené a zoufalé.

Ale dokonce i ztýraný byl Sammy pořád zatraceně pohledný.

Arent byl naproti tomu ostříhaný nakrátko a nos měl zploštěný po jedné staré ráně. Ve rvačce mu někdo uhryzl kus pravého ucha a po neobratném bičování před pár lety, kdy se vykonavatel trestu zjevně neobtěžoval s mířením, muži zůstala dlouhá jizva, která se mu táhla přes bradu a krk.

„Budeme v bezpečí, jakmile dorazíme do doků,“ odsekl Arent tvrdohlavě. Musel zvýšit hlas, protože lidé před nimi zatím propukli v jásot.

Procesí vedl generální guvernér Jan Haan. Seděl se zatvrzelým výrazem ve tváři na bílém hřebci. Na krátkém přiléhavém kabátci,

takzvaném dubletu, měl nasazený prsní plát a u pasu se mu s řinčením pohupoval meč.

Před třinácti lety jménem Spojené východoindické společnosti koupil vesnici, která tu kdysi stávala. Sotva domorodci podepsali smlouvu, spálil ji na popel, který pak použil k náčrtu rozparcelování budoucích cest, kanálů a staveb města, jež mělo staré osídlení nahradit.

V současné době byla Batávie nejvýnosnější stanicí Společnosti a Jana Haana povolali zpátky do Amsterdamu, aby se připojil k jejímu vládnoucímu orgánu, tajuplnému společenství jménem Sedmnáctka gentlemanů.

Zatímco kopyta guvernérova hřebce klapala po hlavní třídě, lidé plakali a jásali a natahovali k němu prsty ve snaze dotknout se jeho nohou. Někteří házeli květiny, které dopadaly na zem, jiní guvernérovi žehnali.

Haan to všechno ignoroval, postupoval s bradou vztyčenou a s očima upřenýma před sebe. Svým zahnutým nosem a lysou hlavou Arentovi připomínal jestřába posazeného na koni.

Za guvernérem spěchala čtveřice ztěžka oddechujících otroků a ze všech sil se s ním snažila držet krok. Muži nesli zladená nosítka, jež ukrývala guvernérovu ženu a dceru. Vedle nosítek cupitala rudolící dvorní dáma a v horku se ovívala vějířem.

Následovala je čtveřice krívonohých mušketýrů, kteří svírali rohy těžké truhlice ochraňující Nevídanost. Z čela jim kapal pot a zpocené měli i ruce, takže bylo obtížné truhlu udržet. Nezřídka uklouzli a v těch chvílích jim přes tváře přeběhl strach. Věděli, jaký trest by je čekal, kdyby guvernéřův poklad poškodili.

Těsně za nimi postupoval neuspořádaný hlouček dvořanů a pochlebníků, vysocí úředníci a oblíbenci rodiny – za roky pletichaření byli odměněni příležitostí strávit nepříjemné odpoledne sledováním toho, jak guvernéř odplouvá z Batávie.

Arent, pozorující okolní dění, se na chvíli zapomněl a dovolil, aby mezi ním a jeho svěřencem vznikla mezera. Kolem prosvištěl

kámen a zasáhl Sammyho do tváře, což mělo za následek pramínek krve a posměšky okounějícího davu.

To Arenta rozzuřilo, vržený kámen sebral a mrštil jím po útočníkovi, jehož zasáhl do ramene takovou silou, že se dotýčný zhroutil k zemi. Dav pobouřeně zavyl a navalil se na okolostojící strážce, které ho jen tak tak dokázaly zadržet.

„Pěkná rána,“ zamumlal Sammy uznale a schoval hlavu mezi ramena, protože kolem dopadaly další kameny.

Když konečně dorazili k dokům, Arent kulhal a jeho obrovské tělo pulzovalo tupou bolestí. Sammy byl pohmožděný, ale jinak se zdál víceméně v pořádku. I tak zasténal úlevou, jakmile se brána před nimi otevřela.

Na její opačné straně je čekalo bludiště beden a stočených provazů, navršených truhlic a proutěných košů s kvokajícími slepicemi. Prasata a krávy na ně upíraly své chmurné pohledy, zatímco přistavní dělníci halekali a nosili náklad do člunů pohupujících se při kraji vody. Ty byly připravené vyplout k sedmi indiamanům kotvícím v přístavu, který pableskoval v záři slunce. Se skasanými plachtami a holými stěžni připomínaly galeony mrtvé brouky s nožkami vytrčenýma do vzduchu, ale každou měly co nevidět naplnit víc než tři stovky pasažérů a posádky.

Lidé chřestili měšci na přívozy, plující tam a zpátky, a tlačili se dopředu, když někdo vyvolal jméno jejich lodi. Děti si hrály na schovávanou mezi bednami nebo se držely matčiny sukně, zatímco otcové upírali zlobné pohledy k obloze a snažili se z té jasně modré plochy zahnat jakýkoliv mrak.

Bohatí pasažéři stáli stranou od těch méně majetných, obklopení svými sloužícími a drahými cestovními truhlicemi. Skrytí pod deštníky nespokojeně brumlali, zbytečně se ovívali vějíři a potili se do svých krajkových límců.

Procesí se zastavilo. Brána za nimi se začala zavírat, a tak utlumila zvuk vřeštícího davu.

Od vyskládaných beden se odrazilo několik posledních kamenů a pak útok skončil.

Arent dlouze vydechl a ohnul se v půli, ruce položené na stehnech. Z čela mu kapal pot, jeho krůpěje dopadaly do prachu na zemi.

„Jak vážně jsi zraněný?“ zeptal se Sammy a prohlížel si šrám na Arentově tváři.

„Připadám si jako po opici,“ zabručel Arent. „Jinak to není tak zlé.“

„Zabavily strážce mou alchymistickou sadu?“

Z jeho hlasu byla patrná skutečná obava. Sammy měl celou řadu nadání, mimo jiné byl zdatným alchymistou se sadou plnou tinktur, prášků a lektvarů, které vynalezl jako pomůcky k usnadnění své deduktivní práce. Mnohé z nich vyvíjel celé roky a k jejich výrobě použil ingredience, jež by na místě, kde se nyní nacházeli, nahrazoval jen stěží.

„Ne, vzal jsem je z tvé ložnice dřív, než prohledali dům,“ odpověděl Arent.

„Dobře,“ řekl souhlasně Sammy. „V malé lahvičce, té zelené, najdeš balzám. Každé ráno a večer si jím potři rány.“

Arent znechuceně nakrčil nos. „V té, co páchne jako chcanky?“

„Tak páchnou všechny. Pokud nějaká mast nepáchne jako moč, nestojí za nic.“

Od přistavní hráze se k nim blížil mušketýr. Zavolal Sammyho jméno. Na hlavě měl omšelý klobouk s červeným pérem a zplihlým okrajem, který mu visel přes oči. Na ramena mu spadaly zcuhané, špinavě blond vlasy a huňaté vousy mu zakrývaly většinu obličeje.

Arent si ho souhlasně měřil.

Většina batávských mušketýrů patřila pouze ke dvorní stráži. Byli nablýskaní, uměli salutovat a spát s očima dokořán, ale odraná uniforma tohoto muže napovídala, že má za sebou skutečnou vojenskou službu. Na modrém kabátci měl zašlé skvrny od

krve, kabát byl navíc plný děr po kulkách či meči, z nichž každá byla zase a znovu záplatována. Jeho pumpky po kolena odhalovaly opálené chlupaté nohy plné jizev a komářích štípanců. Na bandalíru měl zavěšené prachovnice, které cinkaly o váčky s ledkovými sirkami.

Jakmile dorazil k Arentovi, mušketýr rázně zadupal nohama.

„Poručíku Hayesi, jsem kapitán stráže Jacobi Drecht,“ řekl a mávnutím si z obličeje odehnal mouchu. „Velím guvernérově dvorní stráž. Popluju s vámi, mým úkolem je zajistit bezpečnost guvernérově rodiny.“

Drecht se obrátil k mušketýrům, kteří je doprovázeli. „Do čluonu, chlapci. Generální guvernér chce mít pana Pippse na palubě *Saardamu* a pod zámkem, ještě než –“

„Slyšte!“ zavelel rozechvělý hlas kdesi nad nimi.

Obrátili se za ním, mžourali do pálícího slunce a natahovali krky.

Na hoře vyskládaných beden stála postava v šedých hadrech. Ruce i obličej měla omotané krvavými obvazy, které nechávaly akorát škvíru pro oči.

„Malomocný,“ zamumlal Drecht znechuceně.

Arent instinktivně o krok ustoupil. Od dětství ho učili strachu z lidí strávených touto strašlivou chorobou, jejichž pouhá přítomnost mohla přivodit zkázu celé vesnici. Jediné zakašlání či sebelemtější dotyk znamenaly dlouhé, strašlivé umírání.

„Zabijte to stvoření a spalte ho,“ nařídil generální guvernér z čela průvodu. „Malomocným je vstup do města zapovězen.“

Strhla se vřava, mušketýři pohlédli jeden na druhého. Na zásah kopím byl muž příliš vysoko, muškety už měli naložené na lodi a žádný z nich neměl luk.

Malomocný jako by si okolní paniky vůbec nevšiml a očima probodával všechny shromážděné pod ním.

„Vězte, že můj pán“ – těkajícím pohledem ulpěl na Arentovi a žoldnéři poskočilo srdce – „popluje na *Saardamu*. Je vládcem

skrytých věcí, zoufalých a temných. V souladu s dávnými zákony vám předkládá následující varování: *Saardam* převáží hříšný náklad a každého, kdo vstoupí na jeho palubu, stihne zkáza. Loď do Amsterdamu nedopluje.“

Jakmile vyřkl poslední slovo, cíp jeho roucha zachvátily plameny.

Děti zapištěly. Přihlížející dav zalapal po dechu a vykřikl.

Malomocný nevydal ani hlásku. Oheň se plížil vzhůru po jeho těle, dokud ho plameny úplně nepohltily.

Nepohnul se. Hořel tiše a oči upíral na Arenta.

2

JAKO BY SI NÁHLE uvědomil, že ho stravuje oheň, malomocný začal plácát rukama po svém rouchu.

Zavrávorál dozadu, spadl z hromady beden a s tupým zaduněním přistál na zemi.

Arent popadl soudek s pivem, několika málo kroky překonal vzdálenost, která ho od muže dělila, holýma rukama strhl ze sudu víko a oheň uhasil.

Hadry zasyčely, nosní dírky mu naplnil pach spáleniny.

Malomocný se svíjel mučivou bolestí, prsty zatínal do hlíny. Měl zle popálená předloktí, obličej celý ohořelý. Jen jeho oči byly stále lidské – černé zorničky se rozpínaly oproti modré duhovce, která je obklopovala, a bolestí divoce pulzovaly.

Nebožák otevřel ústa k výkřiku, ale nevyšel z nich žádný zvuk.

„To není možné,“ zamumlal Arent. Letmo pohlédl na Sammyho, který se napínal proti řetězům, aby lépe viděl. „Má vyříznutý jazyk!“ zahalekal žoldněř, aby ho přes lomození davu bylo slyšet.

„Ustupte, jsem léčitelka,“ ozval se pánovitý hlas.

Kolem Arenta se protlačila šlechtična, sňala si krajkový čepec a vrazila mu ho do rukou, čímž odhalila jehlice osázené démanty, skryté v pevně stažených ruských vlasech.

Arent se čepce sotva dotkl, než mu ho vytrhla rozdurděná služebná, která se snažila udržet slunečník nad hlavou své velitelky a zároveň ji nabádala, ať se vrátí do nosítek.

Arent se tím směrem ohlédl.

Šlechtična ve spěchu vytrhla závěs z jeho oček a na zem shodila dva velké hedvábné polštáře. Zpoza potrhané záclony je pozorovala mladá dívka s oválným obličejem. Měla černé vlasy a tmavé oči a byla dokonalým odrazem generálního guvernéra, jenž toporně seděl na svém koni a na počínání své manželky pohlížel s jasným nesouhlasem.

„Maminko?“ zavolala dívka.

„Chvilku, Lio,“ odvětila šlechtična. Klekla si k malomocnému a zjevně pranic nedbala toho, že její hnědé šaty tonou v rybích vnitřnostech. „Zkusím vám pomoci,“ řekla mu laskavě. „Dorotheo?“

„Má paní?“ odvětila dvorní dáma.

„Můj flakón, prosím.“

Služebná chvíli šátrala po svém rukávu a nakonec z něj vyňala malou lahvičku, kterou odzátkovala a šlechtičně ji podala.

„Tohle vám uleví od bolesti,“ řekla dáma trpícímu a obrátila flakón nad jeho pootevřenými rty.

„Ten člověk má lepru,“ varoval ji Arent, když se svými balonovými rukávy nebezpečně přiblížila k pacientovým hadrům.

„Toho jsem si vědoma,“ odvětila úsečně a sledovala, jak se při okraji lahvičky shromažďuje hustá kapka. „Vy jste poručík Hayes, vidíte?“

„Stačí Arent.“

„Arent.“ Převalovala si to jméno na jazyku, jako by mělo zvláštní příchut'. „Mé jméno je Sara Wesselová.“ Odmlčela se. „Stačí Sara,“ dodala, aby napodobila jeho bručounskou odpověď.

Lehce s lahvičkou zatřásla a krůpěj skanula malomocnému do úst. Se zjevnou bolestí ji spolkl, zachvěl se a vzápětí se uklidnil. Jeho svíjení ustalo, oči se mu rozostřily.

„Vy jste žena generálního guvernéra?“ zeptal se Arent nevěřicně. Většina šlechticů by svá nosítka neopustila, ani kdyby vzplála, natož aby přispěchala na pomoc někomu cizímu.

„A vy jste sluha Samuela Pippse,“ odsekla v odpověď.

„Já –“ Zaváhal, její popuzení ho vyvedlo z míry. Nebyl si jistý, čím přesně ji rozladil, a tak raději změnil téma. „Co jste mu to dala?“

„Něco na utišení bolesti,“ řekla a vtlačila zátku zpátky do hrdla lahvičky. „Směs z místních rostlin. Občas tu vodičku sama používám. Líp po ní spím.“

„Můžeme pro něj něco udělat, má paní?“ zeptala se služebná, která si od slehtičny vzala flakón a zastrčila si ho zpátky do rukávu. „Mám vám dojít pro léčivé směsi?“

Jen pošetilec by se ho pokoušel zachránit, pomyslel si Arent. Válečný život ho naučil, bez kterých údů se dá přežít a které rány člověka budí noc za nocí, dokud ho rok po bitvě konečně potichu nezabíjí. Hnijící maso ubožáka postiženého leprou znamenalo utrpení samo o sobě, ale bylo jasné, že když k ní teď přibýly popáleniny, nezakusí ani vteřinu oddechu. Se soustavnou péčí mohl přežít den nebo týden, ale přežití ne vždycky stálo za cenu, kterou jste zaplatili.

„Ne, děkuji, Dorotheo,“ odpověděla Sara. „Nemyslím si, že to bude nutné.“

Žena se postavila na nohy a pak Arentovi pokynula, aby s ní pooděšel stranou, kde je nebude slyšet.

„Tady už nic nezmůžu,“ pronesla tiše. „Zbývá jenom milosrdenství. Mohl byste...“ Polkla, jako by se za svou příští otázku styděla. „Vzal už jste někdy život?“

Arent přikývl.

„Dokážete to provést bezbolestně?“

Znovu kývl, čímž si vysloužil vděčné pousmání.

„Lituji, že nemám sílu provést to sama,“ řekla.

Arent se protlačil šeptajícím kroužkem přihlížejících k jednomu z mušketýrů, kteří strážili Sammyho, a ukázal na jeho meč. Mladý voják ochromený hrůzou si ho bez námitek odepjal.

„Arente,“ ozval se Sammy a zavolal přítele blíž. „Říkal jsi, že ten malomocný nemá jazyk?“

„Vyřízli mu ho,“ potvrdil Arent. „Už to nejspíš bude nějaký ten pátek.“

„Až s ním budeš hotov, přiveď sem Saru Wesselovou,“ řekl Sammy znepokojeně. „Tuhle záležitost nemůžeme nechat bez povšimnutí.“

Když se Arent vracel, Sara, klečící u zraněného malomocného, se zrovna natahovala po jeho ruce, ale včas se zarazila. „Nedokážu vás vyléčit,“ přiznala laskavě. „Mohu vám ale nabídnout bezbolestný únik, pokud budete chtít.“

Malomocný zběsile pohyboval ústy, z nichž vycházelo jen sténání. Oči se mu zaplnily slzami a on přikývl.

„Zůstanu s vámi.“ Ohlédla se přes rameno na mladou dívku, která po ní pokukovala z nosítek. „Lio, pojď sem za mnou, prosím,“ řekla Sara a natáhla k ní ruku.

Lia sestoupila z nosítek. Nemohlo jí být víc než dvanáct nebo třináct, ale měla dlouhé ruce i nohy a šaty na jejím těle podivně seděly, jako by šlo o kůži, kterou nedokázala tak úplně svléct.

Přivítalo ji hlasité šelestění, jak se průvod pohnul, aby jí udělal místo. Mezi hloučkem zvědavců byl i Arent. Liu jste na rozdíl od její matky, která každý večer chodila do kostela, venku moc často nezahlédli. Šuškal se, že ji otec drží zavřenou, protože se za ni stydí, ale když teď Arent pozoroval, jak dívka zdráhavě kráčí směrem k malomocnému, jen těžko si dovedl představit, za co přesně by měl guvernér pocítovat stud. Bylo to hezké děvče, ačkoliv nezvykle bledé, jako by ho upředlil ze stínů a svitu měsíce.

Lia se blížila a Sara zalétla nervózním pohledem k manželovi. Ten seděl upjatě na svém koni a skřípal zuby tak, že se mu sotva patrně chvěla celá čelist. Arenta napadlo, že guvernér ještě nikdy nebyl tak blízko veřejnému výbuchu hněvu. Z toho, jak mu cukalo ve tváři, bylo patrné, že chce obě ženy zavolat zpátky do nosítek, jenže autorita s sebou nesla jedno prokletí – nesměli jste přiznat, že jste ji ztratili.

Lia stanula matce po boku a Sara jí povzbudivě stiskla ruku.

„Ten muž má bolesti,“ zašeptala. „Trpí a tady poručík Hayes to utrpení skončí. Rozumíš tomu?“

Dívka třesla očima, ale krotce přikývla. „Ano, maminko.“

„Dobře,“ řekla Sara. „Má velký strach a něčemu takovému by neměl čelit sám. Zůstaneme mu po boku, nabídneme mu svou odvahu. Nesmíš od něj odvrátit pohled.“

Malomocný, zjevně sužovaný bolestí, vytáhl zubatý ohořelý kousek dřeva, který měl zavěšený kolem krku, přitiskl si ho k hrudi a zavřel oči.

„Jakmile budete připravený, udělejte to,“ řekla Sara Arentovi, který malomocnému ihned vrazil ostrí do srdce. Muž se prohnul v zádech a potom strnul. Jeho tělo ochablo, na zem pod ním začala vytékat krev. V rudé, lesknoucí se kaluži se odrážely tři postavy stojící nad mrtvolou.

Dívka pevně stiskla matčinu ruku, ale kuráž ji neopustila.

„Vedla sis dobře, drahoušku,“ pochválila ji Sara a pohladila dívku po hebké tváři. „Vím, že to bylo nepříjemné, ale byla jsi velmi statečná.“

Zatímco Arent otíral čepel o pytel ovsa, Sara si z vlasů vytáhla jehlici osázenou drahokamy, čímž uvolnila jednu rudou kadeř.

„Za vaši námahu,“ řekla a nabídla mu ji.

„Nejde o laskavost, pokud za ni musíte platit,“ odvětil a nechal blyštivý šperk v její dlani. Pak vrátil meč vojákovi.

Ve tváři se jí rozhostil zmatek smíšený s překvapením, krátce na něm ulpěla pohledem. Potom, jako by se bála, že ji přistihnou při tak neomaleném zírání, rychle povolala dva přistavní dělníky posedávající na hromadě potrhanejch plachtovin.

Vyskočili, jako by je něco píchlo, a jak se blížili, nervózně se popotahovali za prameny vlasů.

„Prodejte ji, tělo spalte a dohlédněte na to, že se jeho popelu dostane řádného křesťanského pohřbu,“ nařídila Sara a vtiskla jehlici do nejbližší mozolnaté dlaně. „Ať má ve smrti mír a klid, které mu byly za života odepřeny.“

Muži si vyměnili vychytralý pohled.

„Tím šperkem zaplatíte pohřeb a vám zůstane dost na to, abyste rok ukájeli jakoukoliv neřest, které se hodláte oddat, ale dám vás sledovat,“ varovala je mile. „Jestli ten muž skončí na hřbitově pro nechtěné za městskými zdmi, budete viset – je to jasné?“

„Ano, madam,“ zamumlali a uctivě si poposunuli klobouky.

„Našla byste si chvílku pro Sammyho Pippse?“ ozval se Arent stojící vedle kapitána stráže Jacobiho Drechta.

Sara znovu pohlédla na svého manžela ve zjevné snaze odhadnout míru jeho nelibosti. Arent s ní soucítit. Jan Haan dokázal najít chybu i v příliš odvázně prostřeném stole, takže pohled na manželku brodící se blátem jako nějaká poběhlice za rozkutálenou mincí pro něj musel být nesnesitelný.

Dokonce se na ni ani nedíval.

Pozoroval Arenta.

„Lio, vrať se do nosítek, prosím,“ řekla Sara.

„Ale maminko,“ namítala Lia, která ztišila hlas. „Tohle je Samuel Pippse.“

„Ano,“ přitakala žena.

„*Ten* Samuel Pippse!“

„To je pravda.“

„Vrabčák!“

„Vsadím se, že tu přezdítku miluje,“ odvětila suše.

„Mohla bys mě představit.“

„Je stěží ustrojený ke slušné společenské konverzaci, Lio.“

„Mami –“

„Setkání s malomocným je na jeden den vzrušující až dost,“ zakončila Sara rozhodně a pozvednutím brady přivolala Dorotheu.

Na dceřiných rtech se objevila námitka, ale služebná ji poplácala po paži a odváděla ji pryč.

Když se blížila k vězni, dav ustupoval Saře z cesty jako tající sníh. Sammy si zatím urovnával pomačkaný kabát.

„Vaše pověst vás předchází, pane Pippi,“ řekla a udělala pukle.

Tahle nečekaná lichotka Sammyho po jeho nedávném ponížení zjevně zaskočila, protože měl potíží jí pozdravení oplatit. Zkusil se uklonit, ale kvůli řetězům působil směšně.

„Proč jste si se mnou přál mluvit?“ zeptala se Sara.

„Úpěnlivě vás žádám, abyste pozdržela vyplutí *Saardamu*,“ řekl. „Prosím, musíte dbát varování toho malomocného.“

„Měla jsem ho za šilence,“ přiznala překvapeně.

„Šílený nepochybně byl,“ souhlasil Sammy. „Jenže dokázal mluvit bez jazyka a vyšplhal na horu beden, přestože měl zchromlou nohu.“

„Jazyka jsem si všimla, té nohy ne.“ Letmo pohlédla zpátky k tělu. „Jste si tím jistý?“

„I přes popálení a ty obvazy je to zranění jasně vidět. Potřeboval by berlu, aby vůbec mohl chodit, tudíž je vyloučeno, aby na ty bedny dokázal vylézt bez cizí pomoci.“

„Takže si nemyslíte, že jednal sám?“

„Nemyslím, a navíc existuje další důvod k obavám.“

„Samozřejmě,“ povzdechla si. „Obavy přece nikdy necestují samy.“

„Vidíte jeho ruce?“ pokračoval Sammy, který tu poznámku ignoroval. „Jedna je ošklivě popálená, ale ta druhá je téměř netknutá. Když se dobře podíváte, všimnete si, že má pod nehtem u palce modřinu a ten palec byl v minulosti přinejmenším třikrát zlomený, takže je celý pokrivený. Podobná zranění jsou samozřejmostí u tesařů, zvlášť u těch, kteří pracují na lodích, protože se při práci musejí neustále vypořádávat s houpáním plavidla. Taky jsem si všiml, že má křivé nohy, což je další běžný rys námořníků.“

„Myslíš, že byl tesařem na jedné z lodí naší flotily?“ hádal Arent a bedlivě si prohlížel sedm plavidel v přístavu.

„Nevím,“ odvětil Sammy. „Na indiamanovi nejspíš někdy pracoval každý tesař v Batávii. Kdybych směl ohledat tělo, snad bych dokázal odpovědět přesněji, ale –“

„Můj manžel vás nikdy neosvobodí, pane Pippsi,“ odvětila Sara příkře. „Pokud se mě vzápětí chystáte požádat o tohle.“

„Nechystám,“ řekl a zrudly mu tváře. „Znám názor vašeho manžela a vím, že mým obavám nedopřeje sluchu. Kdyby je ale slyšel od vás, mohl by je zvážit.“

Sara, zjevně celá nesvá, přešlápla na místě a upřeně se zahleděla směrem do přístavu. Ve vodě si hráli delfini, poskakovali a obraceli se ve vzduchu a pak znovu mizeli pod hladinou, aniž po sobě zanechali jedinou zčeřenou vlnku.

„Prosím, má paní. Musíte manžela přesvědčit, aby vyplutí flotily pozdržel, dokud Arent celou záležitost nevyšetří.“

Arent vyvalil oči. Naposledy něco vyšetřoval před třemi lety a v současné době už do podobných věcí nezabředával. Jeho prací bylo udržet Sammyho v bezpečí a zadupat do země každého parchanta, na kterého jeho přítel ukáže prstem.

„Otázky jsou meče a odpovědi štíty,“ trval na svém Sammy a dál upřeně hleděl na Saru. „Snažně vás prosím, vyzbrojte se. Jakmile *Saardam* vypluje, už bude pozdě.“

SARA WESSELOVÁ KRÁČELA PODÉL procesí a cítila na sobě pátravé oči dvořanů, vojáků a pochlebníků. Nad hlavou měla žhnoucí batávskou oblohu. Šla jako odsouzenkyně – měla strnulá ramena, sklopené oči, ruce podél těla zatínala v pěst. Tvář jí hořela studem, což však většina přihlížejících považovala za důsledek vedra.

Z nějakého důvodu se letmo ohlédla na Arenta. Nebylo těžké ho spatřit, protože byl o hlavu a ramena vyšší než většina mužů. Sammy mu nařídil, aby důkladně prověřil tělo malomocného, a obr se teď přehraboval v hábitech zesnulého, přičemž si pomáhal dlouhou tyčí, která dřív sloužila k nošení košů.

Ucítil na sobě Sařin pohled, vzhlédl a jejich oči se setkaly. V rozpacích se rychle obrátila zpátky dopředu.

Jak se blížila, kůň jejího manžela zafrkal a zlobně zadusal kopyty. Nikdy s tou pekelnou obludou nevycházela. Zvíře si na rozdíl od ní pod jejím manželem vyloženě libovalo.

To pomyšlení jí na tváři vyvolalo rošťácký úsměv, nicméně v okamžiku, kdy stanula před manželem, se jej pokusila potlačit. Choť k ní stál zády a se skloněnou hlavou se oddával rozhovoru s Corneliem Vosem.

Vos byl guvernérův komorník, nejpřednější z jeho rádců a jeden z nejmocnějších mužů ve městě. Při pohledu na něj byste to nepoznali – svou moc nesl bez jakéhokoliv osobního kouzla či energie. Nebyl vysoký ani malý, hubený ani rozložitý. Měl hnědé

vlasý barvy bláta, které seděly nad jeho ztrhaným obličejem prostým jakýchkoliv výrazných rysů, až na dvě zářivě zelené oči – ty pokaždé zíraly přes rameno toho, s kým komorník právě rozmlouval.

Na sobě měl omšelé šaty, které, přestože nepotřhané, připomínaly hadry, a v jeho okolí se vznášel mrak tak pronikavé beznaděje, až hrozilo, že jakmile projde kolem, květiny uvadnou.

„Je můj osobní náklad na palubě?“ zeptal se Sařin manžel, aniž jí věnoval pozornost.

„Vrchní kupec na to dohlédl, můj pane.“

Neustali v hovoru, nijak ji nevzali na vědomí. Její muž nesnášel, když ho někdo přerušoval, a Vos mu sloužil dost dlouho na to, aby to věděl.

„A byla přijata opatření potřebná k jeho utajení?“ ptal se guvernéra.

„Toho úkolu se zhostil kapitán Drecht osobně.“ Vos měl ruce spuštěné podél těla. Prsty mu tančily, jako by v duchu prováděl nějaké výpočty. „Což nás přivádí ke druhé části důležitého nákladu, můj pane. Mohu se zeptat, kam si během plavby přejete uložit Nevídanost?“

„Má kajuta se mi zdá jako příhodné místo.“

„Nevídanost je naneštěstí příliš rozměrná, můj pane,“ řekl Vos a nervózně si mnul ruce. „Mohl bych navrhnout nákladový prostor?“

„Nehodlám budoucnost Společnosti zabalit a uklidit stranou jako nechtěný kus nábytku.“

„Málokdo ví, co Nevídanost je, pane,“ pokračoval Vos, jehož na okamžik rozptýlilo šplouchání vesel blížícího se člunu, který je měl převézt na loď. „A ještě méně lidí tuší, že ji bereme na *Saardam*. Možná že nejlepší způsob, jak ji uchovat v bezpečí, je počínat si, jako by skutečně šlo jen o nechtěný kus nábytku.“

„Chytré, ale nákladový prostor je příliš nechráněný,“ oponoval Sařin manžel.

Oba ztichli a celou záležitost promýšleli.

Slunce pražilo Saře do zad, na čele se jí perlily husté krůpěje potu, stékaly jí po tváři a utvářely hrudky s bílým pudrem, který jí Dorothea v hojném množství nanasla na obličej, aby skryla její pihy. Sara si toužila poupravit oblečení, stáhnout si provlhlý krajkový límec, který měla kolem krku, a někam ho schovat, ale její manžel nesnášel ošívání stejně jako přerušování.

„A co skladiště střelného prachu, pane?“ navrhl Vos. „Nikdo nebude čekat, že něco tak cenného jako Nevídanost umístíte právě tam.“

„Skvělé. Zařídte to.“

Vos vyrazil směrem k procesí a generální guvernér se konečně obrátil ke své manželce.

Byl o dvacet let starší než Sara, měl hlavu tvaru kapky a byl plešatý, až na tonzuru tmavých vlasů spojující jeho velké uši. Většina lidí nosila klobouky, aby se ochránila před prudkým batávským sluncem, ale on si v nich připadal pošetile. Proto teď jeho temeno svítilo hněvivě nachovou barvou, kůže se mu loupala a shromažďovala se v záhybech jeho límce.

Měřil si svou ženu tmavýma očima, sedícíma pod rovným obočím, a prsty se přitom škrábal na dlouhém nosu. Dle všech měřítek byl ošklivý, ale na rozdíl od komorníka Vose z něj vyzařovala síla. Každé slovo, které vypustil z úst, se pevně zapsalo do dějin, v každém jeho letmém pohledu byla jemná výčitka, výzva pro ostatní, aby se s ním poměřili a viděli, v jakých ohledech jsou nedostačující. Pouhou svou existenci považoval za návod dobrého vychování, hodnot a disciplíny.

„Ženo,“ pronesl tónem, jež byste si snadno spletli s příjemným.

Rukou se toporně natáhl k jejímu obličejí a ona sebou škubla. Přitiskl jí palec na tvář a drsně jí setřel sražený pudr. „To horko vám vůbec nesvědčí.“

Sara tu urážku spolkla a sklopila oči. Byli svoji patnáct let a chvíle, kdy dokázala snést jeho pohled, spočítala na prstech jedné ruky.

Mohly za to jeho oči připomínající inkoustové kaňky. Byly totožné s těmi Liinými, jenže ty její dcery se trpytily životem. Oči jejího manžela byly prázdné jako dvě temné díry, z nichž dávno vyprchala duše.

Cítila to už při jejich prvním setkání, kdy ji a její čtyři sestry ze dne na den dopravili do jeho předpokoje jako kusy masa, které si speciálně objednal z trhu. Vyslechl je jednu po druhé a bez rozmýšlení si vybral Saru. Jeho nabídka k sňatku byla velmi podrobná – jejímu otci v ní vyčetl všechny výhody, které svazek dívky přinese. Stručně řečeno dostala překrásnou klec a všečen čas na světě, aby se uvnitř mříží mohla obdivovat sama sobě.

Sara celou cestu domů proplakala a snažně otce prosila, aby ji neposílal pryč.

Nic nezmohla. Nabídka byla příliš velkorysá.

Netušila, že ji celý život šlechtili, aby ji později prodali bohatému manželovi – vykrmovali ji jako dobytče tím, že jí vštěpovali dobré způsoby a vzdělání.

Připadala si zrazená, ale tehdy byla mladá. Nyní už lépe chápala, jak to na světě chodí. Maso nemá co mluvit do toho, na čí hák ho zavěsí.

„Předvedla jste zcela nevhodnou scénu,“ plísnil ji manžel tlumeným hlasem, ale kvůli okolostojícím dvořanům se nadále usmíval. Nenápadně se přibližovali, aby jim nic neuniklo.

„To nebyla scéna,“ zamumlala vzdorovitě. „Ten malomocný trpěl.“

„Umíral. Myslela jste, že máte balzám i na tohle?“ Mluvil tak tiše, že byl stěží slyšet. Hlasitější bylo i šelestění mravenců, kteří se jim hemžili u nohou. „Jste vznětlivá, lehkomyšlná, tvrdohlavá a až příliš útlocitná.“ Ty urážky na ni dštil stejně jako kameny,

kteří rozezlený dav vrhal na Samuela Pippse. „Takové vlastnosti jsem vám odpouštěl jako dívce, ale mládí máte dávno za sebou.“

Zbytek neposlouchala, ani nemusela. Bylo to jeho obvyklé kárání, první kapky deště před zuřící bouří. Věděla, že na ničem, co odtěd prohlásí, nezáleží. Manžel ji potrestá později, až budou sami.

„Samuel Pippse se domnívá, že naši lodi hrozí nebezpečí,“ vyhrkla.

Její muž, jenž nebyl zvyklý na to, že ho někdo přerušuje, se zakabonil. „Pippse je v řetězech,“ prohlásil.

„Řetězy poutají jen jeho ruce,“ namítla. „Jeho oči a smysly jsou nadále svobodné. Myslí si, že ten malomocný býval dřív tesařem a nejspíš sloužil na jedné z lodí flotily, která nás má dopravit do Amsterdamu.“

„Sloužit na palubě indiamanů je malomocným zakázáno.“

„Třeba se jeho nemoc projevila až po doplutí do Batávie?“

„Malomocné z mého nařízení popravují a pálí. Ve městě žádné netrpíme.“ Popuzeně zavrtěl hlavou. „Nechala jste se svést blábolním šílence. Žádné nebezpečí neexistuje. *Saardam* je dobrá loď a velí jí dobrý kapitán. V celé flotile není bytelnější plavidlo. Proto jsem si ho vybral.“

„Pippse si nedělá starosti s uvolněným bedněním,“ opáčila poněkud ostře a rychle ztišila hlas. „Bojí se sabotáže. Každý, kdo se dnes nalodí, bude v ohrožení, včetně naší dcery. O naše chlapce už jsme přišli. To byste vážně snesl...“ Zhluboka se nadechla, aby se uklidnila. „Nebylo by moudré promluvit před vyplutím s kapitány flotily? Ten malomocný měl vyříznutý jazyk a zmračenou nohu. Jestli pod některým z nich sloužil, jistě si ho zapamatovali.“

„A co mám podle vás zatím dělat?“ zeptal se a bradou pokývl ke stovce lidí smažících se na nemilosrdném slunci. Procesí se mezi tím nějakým způsobem podařilo přiblížit na doslech, aniž u toho způsobilo jakýkoliv hluk. „To mám celému průvodu nařídít, aby se vrátil zpátky do pevnosti jenom proto, že to řekl nějaký zločinec?“

„Když jste Pippse povolal z Amsterdamu, aby vám pomohl získat ztracenou Nevídanost, důvěřoval jste mu.“

Nebezpečně přimhouřil oči.

Bezhlavě pokračovala. „Můžeme se alespoň plavit na jiné lodi? Kvůli Lie.“

„Ne, pocestujeme na *Saardamu*.“

„Tak na jinou loď pošlete Liu.“

„Ne.“

„Proč ne?“ Jeho zarytost ji tak zmátla, že zapomněla dbát jeho hněvu. „Jiná loď poslouží stejně dobře jako *Saardam*. Proč jste tak odhodlaný plavit se –“

Manžel ji udeřil hřbetem ruky, na tváři jí naskočil rudý pruh. Dvořané zalapali po dechu, ozvalo se chichotání.

Sařin rozzlobený pohled by snadno potopil každou loď v přístavu, ale guvernér se s ním střetl klidně a z kapsy vytáhl hedvábný kapesník.

Ať už v něm předtím kypěla jakákoliv zuřivost, nyní se vytratila.

„Dojděte pro naši dceru, ať se můžeme nalodit společně jako rodina,“ řekl a setřel si z ruky bílý pudr. „Náš čas v Batávii skončil.“

Sara se se zaťatými zuby obrátila zpátky k procesí. Všichni ji sledovali, šeptali si a posmívali se, ale ona upírala veškerou svou pozornost k nosítkům.

Lia vykukovala ven skrz potrhané závěsy a z její tváře nešlo nic vyčíst.

K čertu s ním, pomyslela si Sara. Ať jde k čertu.

VESLA SE ZDVIHALA A ZASE klesala a sluneční světlo se třpytilo v létajících kapkách vody. Člun vyrazil přes modré neklidné vody přístavu směrem k *Saardamu*.

Kapitán stráže Jacobi Drecht seděl obkročmo na lavici uprostřed člunu a prsty si z plavých vousů nepřítomně vybíral kousičky solené ryby.

Meč, nyní odepnutý z opasku, měl položený na kolenou. Byla to nádherná zbraň s lehkým košem chránícím jílec. Většina mušketýrů byla ozbrojená kopími a mušketami, případně zrezlými čepelemi, které zcizili padlým na bojišti. Tohle byl ušlechtilý meč. Na obyčejného vojáka byl příliš krásný a Arent dumal nad tím, jak ho kapitán získal – a proč ho neprodal.

Drecht zlehka spočíval rukou na pochvě a občas vrhl podezřívavý pohled po jemu svěřeném vězni, ale protože pocházel ze stejné vesnice v Holandsku jako převozník, oddávali se ti dva většinu času vřelému rozhovoru o kanci, jehož kdysi lovili v okolních lesích, a hospodách, které navštívili.

Sammy seděl na přidi. Byl obtočený řetězy připomínajícími hady a nešťastně přejížděl prsty po svých okovech. Takhle zkroušeného ho Arent ještě neviděl. Během pěti let společné práce Sammy dokázal, že dokáže být otravný, popudlivý, vlídný i líný, ale nikdy ne poražený. Bylo to jako sledovat, jak slunce sklíčeně klesá na obloze.

„Hned jak se nalodíme, promluvíím s generálním guvernérem,“ přísahal Arent. „Uvidíš, že přijde k rozumu.“

Sammy zavrtěl hlavou.

„Nevyslechne tě,“ odpověděl prázdně. „A čím víc mě budeš bránit, tím těžší pro tebe bude udržet si ode mě odstup, až mě popraví.“

„Až tě popraví!“ vykřikl Arent.

„Přesně to hodlá guvernér udělat, jakmile dorazíme do Amsterdamu.“ Odfrkl si. „Za předpokladu, že tak daleko vůbec doplujeme.“

Arent instinktivně zalétl pohledem ke člunu před nimi, který generálního guvernéra převážel. Byl o několik záběrů vesel napřed a guvernérova rodina seděla ve skrytu baldachýnu opatřeného závěsy. Vánek vzdul průsvitnou látku a odhalil Liu, hlavou spočívající v matčině klíně. Guvernér seděl od žen trochu stranou.

„Sedmnáctka gentlemanů něco takového nikdy nedopustí,“ namítl Arent, když si vzpomněl, v jaké váženosti vůdci Spojené východoindické společnosti Sammyho chovají. „Jsi příliš cenný.“

„Generální guvernér se vrací do Amsterdamu, aby zaujal místo v jejich řadách. Věří, že se mu je podaří přesvědčit.“

Jich člun proplul mezi dvěma loděmi flotily. Z lanoví viseli námořníci a přes mezeru mezi plavidly na sebe pokřikovali přisprostlé vtipy. Někdo močil přes lodní zábradlí do moře – žlutý proud je tak tak minul.

„Proč se to děje, Sammy?“ ptal se Arent. „Nevídanost jsi přece našel, přesně jak tě požádali. Na tvou počest uspořádali hostinu. Jak je možné, že den poté, cos vstoupil do guvernérovy pracovny jako hrdina, tě z ní vyvlekli v řetězech?“

„Dumám nad tím pořád dokola, ale nemám ponětí,“ odpověděl zoufale. „Nakázal mi, abych se přiznal, a když jsem mu pověděl, že nevím k čemu, rozzuřil se a dal mě uvrhnout do žaláře, prý dokud si to nerozmyslím. Proto tě snažně prosím, abys mě nechal být.“

„Sammy –“

„Při šetření toho případu jsem udělal něco, čím jsem si vysloužil jeho hněv, a protože netuším, o co jde, nemůžu tě před tím

ochránit,“ přerušil ho Sammy. „Zato vím jistě, že jakmile se mnou skončí, všechna dobrá práce, kterou jsme společně vykonali, nebude znamenat vůbec nic, po našem postavení u Spojené východoindické společnosti bude veta. Jsem pro tebe jako jed, Arente Hayesi. Počínal jsem si bezhlavě a namyšleně a teď mě za to stihl trest. Svě selhání neumocním tím, že tě ke dnu stáhnu s sebou.“ Předklonil se a pohlédl na Arenta se zanícenou naléhavostí. „Vrať se do Batávie, dovol, ať pro jednou zachráním život já tobě.“

„Vzal jsem si tvé peníze, přísahal jsem, že tě ochráním před každou újmou,“ odpověděl Arent. „Mám osm měsíců na to zabránit tomu, aby se z tebe stala hostina pro vrány, a taky to hodlám udělat.“

Sammy zavrtěl hlavou. Svěsil ramena a upadl do poraženého mlčení.

Jejich člun se blížil k *Saardamu*. Obrovská loď vrzala a skřípěla, její trup se zdvihal z vody jako gigantická dřevěná stěna. Z Amsterdamu vyplula před pouhými deseti měsíci, ale už působila prastaře – její zeleno-červený nátěr se loupal, dřevo se během plavby přes ledový Atlantik do horoucích tropů zkroutilo.

To, že se něco tak obrovského vůbec udrželo na hladině, bylo stavitelským výkonem rovnajícím se ďábelskému kousku, a Arenta v přítomnosti lodi okamžitě zachvátil pocit nicotnosti. Natáhl ruku a konečky prstů přejížděl po jejích drsných prknech. Dřevo rozechvívaly tupé vibrace. Zkusil si představit, co čeká na druhé straně: bludiště palub a schodů, zbloudilé sluneční paprsky pronikající šerem. K ovládání podobně velkého plavidla byly zapotřebí stovky mužů a loď převážela stejný počet cestujících. Všichni byli v nebezpečí. Přestože byl vsazený v řetězech, zbitý a zubožený, Sammy byl jediný, kdo jim mohl pomoci.

Arent tu myšlenku vyslovil tak výmluvně, jak dokázal. „Někdo tu loď zkusí potopit a já umím plavat zhruba jako pytel kamenů. Je naděje, že přestaneš s tím kňouráním a něco s tím uděláš?“

Sammy se na něj zazubil. „S tou svou výřečností bys klidně svedl armádu přes okraj útesu,“ prohlásil sarkasticky. „Našel jsi při ohledání těla toho malomocného něco užitečného?“

Nato Arent vytáhl kousek konopného plátna, které odsekl z pytle v docích. Ukryval talisman, který muž svíral v ruce, když ho žoldnér zabil. Byl příliš ohořelý, aby z něj šly vyčíst jakékoliv podrobnosti.

Sammy se předklonil a upřeně si amulet prohlížel. „Je přelomený v půlce. Pořád jsou viditelné rozeklané okraje.“

Chvíli nad tím uvažoval a potom se obrátil ke kapitánu strážce Drechtovi. Jeho hlas byl navzdory řetězům, které ho poutaly, plný autority. „Sloužil jste někdy na indiamanovi?“

Drecht na něj zamžoural, jako by Sammyho otázka byla temnou jeskyní, do které nechtěl vstoupit.

„Sloužil,“ odpověděl nakonec.

„Jak ho nejrychleji potopíte?“

Drecht nadzvedl jedno huňaté plavé obočí a pak pokývl k Arentovi. „Řekněte tady kamarádovi, ať prorazí trup pěští.“

„Myslím to vážně, kapitáne,“ naléhal Sammy.

„Proč vás to zajímá?“ ptal se Drecht podezřívavě. „Nečeká vás příjemná cesta, ale nedovolím, abyste generálního guvernéra stáhl do pekla s sebou.“

„Má budoucnost je v Arentových rukou, což znamená, že už se o ni nebudu strachovat,“ odpověděl Sammy. „Vůči téhle lodi byla nicméně vznesena hrozba. Rád bych se ujistil, že nebude naplněna.“

Drecht pohlédl přes Sammyho na Arenta. „Jde mu vážně o tohle, poručíku? Na vaši čest.“

Arent přikývl a Drecht se rozhlédl po okolních lodích plujících na hladině. Zamračil se a upravil si bandalír, který měl přetažený přes rameno, takže měděné lahvičky zacinkaly. „Zapálil bych sklad se střelným prachem,“ řekl pro dlouhé odmlce. „Tak bych to provedl já.“

„Kdo ten sklad stráží?“

„Konstábl za dveřmi zavřenými na závoru,“ odpověděl Drecht.

„Arente, potřebuji, abys zjistil, kdo má do té místnosti přístup a jestli se našemu konstáblu udála nějaká křivda,“ řekl Sammy.

Dychtivost v přítelově hlase Arenta povzbudila. Většinou vyšetřovali krádeže nebo vraždy – zločiny, které už se staly a nebylo na nich nic nepochopitelného. Jako by dorazili do divadla po skončení představení a někdo je požádal, aby na základě pohozených kusů scénáře a kulis nechaných na jevišti uhádli odehraný příběh. Jenže tohle byl zločin, který se dosud nestal – šance života zachránit, spíš než je pomstít. Konečně případ hodný Sammyho schopností. Arent doufal, že to přítele dokáže rozptýlit do doby, než mu zajistí svobodu.

„Budete potřebovat svolení od kapitána Crauwelse,“ přerušil je Drecht a smetl kapku mořské vody, která mu ulpěla na řase. „Dovnitř se dostanete jen na jeho přímluvu. A ta je celkem nedostatkovým zbožím.“

„V tom případě začneš tím,“ řekl Sammy Arentovi. „A až si promluvíš s konstáblem, zjisti, jestli se ti podaří odhalit, kdo byl ten malomocný. Považuji ho za obět.“

„Obět?“ odfrkl si Drecht. „Vždyť na nás dštil jednu kletbu za druhou.“

„A jak? Měl přece vyříznutý jazyk. Jenom sehrál divadlo, abychom měli na co civět, a jiný hlas mezitím vyřkl tu hrozbu. Netušíme, zda s ním byl malomocný spolčený, ale vím určitě, že na ty bedny sám nevylezl ani si nezapálil vlastní roucho. Ruce měl spuštěné podél těla až do chvíle, kdy se vrhl dolů, všichni jsme viděli jeho hrůzu, když ho zachvátily plameny. Nevěděl, co se mu stane, a jeho smrt je tudíž vraždou. Navíc skutečně ohavnou.“ Po Sammyho okovech cupital malý pavouk. Vězeň udělal ze své ruky most a dovolil mu, aby přeběhl na dřevěnou lavici. „Proto Arent zjistí, jak se ten nebožák jmenoval, následně si promluví s jeho přáteli, pokud nějaké měl, a udělá si obrázek o posledních týdnech

jeho života. Z těch útržků možná pochopíme, jak se na ty bedny dostal, či hlas jsme slyšeli a proč dotýčný chová takovou nenávist k lidem na palubě *Saardamu*.“

Arent si zkroušeně poposedl. „Nevím, jestli cokoliv z toho dokážu, Sammy. Možná bychom mohli zjistit –“

„Před třemi lety jsi mě požádal, abych tě vyškolil ve svém umění, a já tě ustanovil svým učedníkem,“ odsekl Sammy, popuzený jeho zdráhavostí. „Myslím, že je načase, aby ses podle toho choval.“

Jejich staré spory vyplávaly na povrch jako odporné bubliny v sedlé bažině.

„Taky jsme to vzdali!“ zvolal Arent rozzlobeně. „Už víme, že nedokážu totéž co ty.“

„K té události v Lille nedošlo proto, že bys selhal na poli intelektu. Zavinila to tvá povaha. Kvůli své síle jsi ztratil trpělivost.“

„Neselhal jsem kvůli své síle.“

„Byl to jeden případ a chápu, že ti to pošramotilo sebevědomí –“

„Skoro zemřel nevinný člověk.“

„To se nevinným lidem stává,“ prohlásil Sammy rozhodně. „Kolika jazyky mluvíš? Jak snadno ses je naučil? Poslední roky tě bedlivě sleduji. Víím, kolik toho odpozoruješ. Jaké množství informací si dovedeš uchovat. Co na sobě při našem ranním setkání měla Sara Wesselová? Od klobouku po obuv. Pověz mi to.“

„Nevím.“

„Samozřejmě, že víš,“ zasmál se Sammy Arentově instinktivní lži. „Jsi tvrdohlavý jako mezek. Mohl bych se tě zeptat, kolik nohou má kůň, a ty bys popřel, žeš kdy nějakého viděl. Co se všemi těmi informacemi děláš?“

„Udržuju tě naživu.“

„Jen se na sebe podívej, zase se opíráš o sílu, když potřebujeme tvou mysl.“ Zvedl těžké řetězy. „Mám omezené možnosti, Arente, a dokud nebudu na svobodě, abych mohl vést vlastní vyšetřování,

čekám, že tu loď ochráníš.“ Jejich člun při plavbě podél *Saardamu* narazil do jeho trupu. „Nedovolím, aby mě nějaký parchant utopil dřív, než mě generální guvernér pověsí.“

KOLEM SAARDAMU SE TO hemžilo převozními čluny, které pluly přes vodu v dlouhém řetězu jako mravenci útočící na kravskou mršinu. Každý člun přetékal pasažéry svírajícími jediné zavazadlo – víc si na palubu vzít nesměli. Křičeli, aby jim posádka shodila provazové žebříky, ale námořníci vysoko nad jejich hlavami si z nich tropili žerty – okatě předstírali, že žebříky nemohou najít nebo že prosby neslyší.

Důstojníci, kteří čekali, až se na zádi nalodí generální guvernér a jeho rodina, jim jejich veselí odpustili. Na loď nesměl vstoupit žádný jiný pasažér, dokud se šlechta pohodlně neuvelebí ve svých kajutách.

Prkno připevněné ke čtyřem kusům lana právě pomalu vyzvedávalo na palubu Liu. Zdola ji se sepjatýma rukama pozorovala Sara, která se děsila, aby dcera nesklouzla nebo se některý z provazů nepřetrhl.

Její manžel už se nalodil a ona měla jít na řadu jako poslední.

Při nalodování, stejně jako při všem ostatním, etiketa diktovala, že je tou nejméně důležitou věcí ve svém vlastním životě.

Když na ni konečně došla řada, Sara se usadila na prkénko a rukama sevřela provazy. Samou blažeností se rozesmála, když ji vyzdvihli do vzduchu a vítr jí cloumal s oblečením.

Byl to vzrušující pocit.

Klátila nohama a hleděla přes vodu směrem k Batávii. Posledních třináct let z tamní pevnosti sledovala, jak se město postupně

šíří po jejím okolí jako roztékající se máslo. Z vysokých zdí pevnosti se zdálo obrovské. Vězení složené z uliček a obchodů, tržišť a hradeb.

Z téhle vzdálenosti však působilo osaměle: ulice a kanály se tiskly k sobě navzájem a nastavovaly záda pobřeží, jako by se děsily dotírající džungle. Nad střechami se vznášela oblaka páry vzlíňající z rašelinišť, po obloze kroužili barevní ptáci a čekali, až se budou moct vrhnout dolů pro zbytky jídla po trhovcích, kteří se měli pro dnešek brzy odebrat domů.

Sara si s bolestným píchnutím v hrudi uvědomila, jak moc jí to místo bude chybět. Ráno co ráno se Batávie s vrískotem probouzela k životu – stromy se otrásaly, když se z jejich větví vyhrnuly tisíce skřehotajících papoušků a naplnily oblohu barvami. Jejich sborový zpěv milovala, stejně jako ten podivný lyrický jazyk domorodců a obrovské kořeněné hrnce s dušeným masem a zeleninou, které vařili ve večerních ulicích.

V Batávii se narodila její dcera a zemřeli tu její dva synové. To tady se z ní stala žena, kterou nyní byla. Změnila se – k lepšímu i k horšímu.

Sedátko Saru dopravilo na kormovou palubu ležící ve stínu vrhaném strmicím hlavním stěžněm. Námořníci šplhali po lanoví jako pavouci, tahali za provazy nebo utahovali uzly, zatímco tesaři zarovnávali zkroucená prkna a plavčíci je temovali tekutým dehtem a snažili se vyhnout tomu, aby je někdo výplisnil.

Sara zastihla svou dceru, jak stojí u zábradlí a dívá se na zbylou část lodi.

„Je to úžasné, vid’?“ řekla Lia plná obdivu. „Jenom vynakládají tolik zbytečné námahy.“ Ukázala na skupinu funících námořníků. Spouštěli náklad poklopem do nákladového prostoru, jako by byl *Saardam* hladové zvíře, které bylo před započatím plavby nutné důkladně nakrmit. „S kladkou a nosníkem by potřebovali jen polovinu pracovní síly. Mohla bych nějakou navrhnout, kdyby byli –“

„Nebudou. Nikdy,“ přerušila ji Sara. „Tu chytrost si nech pro sebe, Lio. Jsme obklopené muži, kterým něco takového nebude po chuti, ať už máš sebelaskavější úmysly.“

Lia si trucovitě skousla ret a nespokojeně upírala pohled na kladku. „Vždyť je to taková maličkost. Proč nemůžu –“

„Protože muži si neradi připadají jako hlupáci, ale když začneš mluvit, nic jiného jim nezbyvá.“ Sara pohladila Liu po tváři a přála si, aby mohla ulevit zmatku, který u ní viděla. „Chytrost je určitý druh síly a oni nepřijmou ženu, která je silnější než oni. Na to jsou moc pyšní – a právě pýchy si cení ze všeho nejvíc.“ Zavrtěla hlavou, neschopná najít ta správná slova. „Nejde to pochopit. Prostě to tak je. V pevnosti jsi byla chráněná, obklopovali tě lidé, kteří tě milovali a báli se tvého otce, ale na *Saardamu* žádná taková ochrana neexistuje. Je to nebezpečné místo. Tak dbej mých slov a dobře se rozmysli, než otevřeš ústa.“

„Ano, maminko,“ odvětila Lia.

Sara si povzddechla a přitiskla si ji k sobě. Bolelo ji z toho u srdce. Žádná matka nechtěla svému dítěti říct, aby se dělalo menším, než ve skutečnosti bylo, ale jakou mělo cenu dívku ponoukat, aby se vrhla po hlavě do trní? „Už to tak nebude dlouho, slibuji. Brzy budeme v bezpečí a budeme si žít po svém.“

„Ženo!“ křikl generální guvernér z opačné strany paluby. „Chci vám někoho představit.“

„Pojď,“ řekla Sara a provlekla paži tou dceřinou.

Její manžel hovořil s masitým zpoceným mužem s tvářmi proťkanou žilkami. Dotyčný měl vodnaté oči podlité krví. Zjevně vstával pozdě a nestrávil příliš času osobní toaletou. Byl sice oblečený podle módy, ale stužky měl pocuchané a bavlněnou košili zastrčenou za opasek jen na jedné straně. Očividně nepoužil pudr ani voňavku, přestože zoufale potřeboval obojí.

„Vrchní kupec Reynier van Schooten, velitel plavby,“ vysvětlil generální guvernér.

Pod jeho slovy se jako had svíjela nelibost.

Van Schooten se zahleděl na Saru. Důkladně si ji měřil, zvažoval ji a hodnotil, a nakonec jí na ucho připjal pomyslnou visačku s cenou.

„Myslela jsem, že naši lodi velí kapitán,“ poznamenala Lia.

Van Schooten si strčil palce za opasek, vyvalil dokonale kulaté břicho a vytasil se se všemi zbytky své pýchy. „Nikoliv na obchodní lodi, má paní,“ promluvil. „Povinností kapitána je zkrátka a dobře zajistit, že loď bezpečně dopluje do Amsterdamu. Já jsem zodpovědný za všechno ostatní.“

A za nic víc, pomyslela si Sara. Jako by snad loď měla nějakou větší ctižádost než udržet se na hladině.

Van Schooten však samozřejmě mluvil pravdu.

Nacházeli se na obchodním plavidle plujícím pod vlajkou Spojené východoindické společnosti, což znamenalo, že zdaleka nejdůležitější byl zisk. Na tom, zda loď dopluje do Amsterdamu, by nezáleželo, kdyby se zboží zkazilo nebo kdyby obchod na mysu Dobré naděje nedopadl dobře. I kdyby *Saardam* doplul do přístavu plný mrtvol, Sedmnáctka gentlemanů by to stále považovala za úspěch, pokud by koření v nákladovém prostoru nenavlhlo.

„Můžu vás tu provést?“ zeptal se Reynier van Schooten a natáhl paži k Lie, přičemž se ujistil, že vystaví na odiv každý ze svých prstenů. Ani ty bohužel nedokázaly odvrátit pozornost od propocenému kruhu v jeho podpaždí.

„Maminko, chtěla by ses tu porozhlédnout?“ zeptala se Lia, která se ke kupci obrátila zády a znechuceně zkrivila obličej.

„Manželka a dcera se s lodí mohou seznámit později,“ přerušil je guvernér netrpělivě. „Rád bych viděl své zboží.“

„Vaše zboží?“ zeptal se van Schooten. Potom zmatek přešel v uvědomění. „Ach ano. Hned vás k němu zavedu.“

„Dobře,“ řekl. „Dcero, bydlíte v kajutě číslo tři.“ Neurčitě mávl k malým červeným dveřím za nimi. „Ženo, vy máte kajutu číslo šest.“

„Číslo pět,“ opravil ho kupec omluvně. „Změnil jsem ji.“

„Proč?“

„Tedy...“ Van Schooten, zjevně celý nesvůj, přešlápl z nohy na nohu. Stál ve stínu vrhaném lanovím, takže to vypadalo, jako by ho lapili do sítě. „Kajuta číslo pět je pohodlnější.“

„Nesmysl, všechny jsou navlas stejné.“ Guvernéra vždycky popudilo, když někdo změnil jakýkoliv jeho příkaz, klidně i ten sebemenší. „Jasně jsem řekl, že to bude číslo šest.“

„Kajuta číslo šest je prokletá, můj pane.“ Vrchní kupec mluvil překotně, rozpaky byl celý rudý. „Během naší osmiměsíční plavby z Amsterdamu měla dva obyvatele. Prvního našli viset na háku u stropu, druhý zemřel ve spánku, oči vytržštěné hrůzou. V noci je zevnitř slyšet kroky, přestože je kajuta prázdná. Prosím, můj pane, je to –“

„Nesejde mi na tom!“ přerušil ho guvernér. „Ženo, vezměte si kajutu, kterou uznáte za vhodnou, a prozatím si počínejte dle své vůle. Až do večera vás nebudu potřebovat.“

„Manželi.“ Sara vzala jeho slova na vědomí nakloněním hlavy.

Sledovala, jak Reynier van Schooten odvádí jejího muže ze schodů, pak chytila Liu za ruku a tak rychle, jak jim neobratné sukně dovolovaly, ji táhla ke kajutám pasažérů.

„Mami, proč ten spěch?“ zlobila se Lia, která skoro upadla.

„Musíme dostat Creesjie a chlapce z lodi dřív, než vypluje.“

„To otec nikdy nedovolí,“ namítla Lia. „Creesjie říkala, že měla v Batávii zůstat ještě tři měsíce, ale otec ji chtěl na palubě. Trval na tom, že popluje s námi. Dokonce jí zaplatil kajutu.“

„Právě proto mu to neřeknu,“ odvětila Sara. „Nedozví se, že se Creesjie vylodila, dokud nevyplujeme.“

Lia se zapřela nohama o palubu a sevřela matčinu ruku ve svých, čímž ji donutila zastavit.

„Potrestá tě,“ vyhrkla bojácně. „Víš, co udělá, bude to horší než –“

„Musíme Creesjie varovat,“ přerušila ji Sara.

„Posledně jsi nemohla chodit.“

Její slova Saru obměkčila, položila dceři dlaň na tvář. „Mrzí mě to, drahoušku. Mrzí mě, žes mě tak musela vidět, ale neohrozím naši přítelkyni jenom proto, že je tvůj otec příliš paličatý na to, aby naslouchal rozumu z úst ženy.“

„Maminko, prosím tě,“ žadonila Lia, ale Sara už si strhávala krajkový límec. Vzápětí sklonila hlavu a prošla nízkými červenými dveřmi.

Za nimi byla úzká chodba ozářená jedinou svící, která blikotala ve výklenku. Po obou stranách chodby se nacházely čtvery dveře, každé označené římskou číslicí vypálenou do dřeva. Bručící dělníci, proklínající tíhu bohatství, sem nosili kufrы a truhlice.

Sařina služebná jim byla neúprosně v patách, jménem své paní ukazovala, kam mají věci postavit, případně nařizovala, aby je poposunuli tím či oním způsobem.

„Ve které kajutě bydlí Creesjie?“ zeptala se Sara.

„V čísle sedm. Naproti Lie,“ odpověděla Dorothea, potom zastavila Liu, aby se jí vyptala na nějakou drobnost, a Sara pokračovala sama.

Snažila se protlačit všeobecným zmatkem panujícím na chodbě. Když spěchala kolem, ozvalo se brnknutí harfy zabalené v ochranném plátnu. Náhle zjistila, že jí v cestě stojí obrovský koberec svázaný motouzem. Nosiči se ho snažili vecpat do kajuty, která pro něj byla příliš malá.

„Nevejde se tam, kapitáne,“ zakňoural jeden z námořníků. Koberec měl položený na ramenou a snažil se ho ohnout tak, aby ho protlačil kolem dvevního rámu. „Nemůžeme ho dát do nákladového prostoru?“

„Vikomtesa Dalvhainová odmítá cestovat bez pohodlí, na které je zvyklá,“ ozval se zevnitř kapitánův popuzený hlas. „Zkuste tu věc postavit.“

Námořníci napjali svaly. Ozvalo se zapraskání dřeva.

„Co jste to u sedmi pekel provedli?“ vyštěkl kapitán hněvivě. „Zlomili jste rám?“

„My to nebyli, kapitáne,“ namítal nejbližší námořník.

Z nitra koberece vyklouzl tenký prut a se zaduněním dopadl na podlahu. Na konci byl zlomený.

Jeden z námořníků ho patou spěšně odkopl stranou. „Měl ten koberec jenom udržet narovnané,“ vysvětlil, ale nepatrně u toho křivil tvář, takže si tím evidentně nebyl jistý.

„K čertu s tím,“ zabručel hlas uvnitř kajuty. „Prostě ho položte támhle do rohu. Ať si pro něj Dalvhainová najde místo sama, až se nalodí.“

Koberec tedy pohltila kajuta a na chodbu vstoupil svalnatý muž se širokými rameny. Stanul tváří v tvář Saře. Měl oči barvy oceánské modři, vlasy krátce zastřižené, aby se chránil před štěnicemi. Tváře a bradu měl zarostlé zrzavými licousy, které však nepokrývaly jeho hranatou opálenou tvář. Ta byla pohledná, ale tak nějak zašle, podobně jako plavidlo pod kapitánovým velením.

Když spatřil Saru, strojeně se uklonil, jako by byli u dvora. „Omlouvám se za ten projev, madam,“ řekl. „Neuvědomil jsem si, že tu jste. Mé jméno je Adrian Crauwels, jsem kapitán *Saardamu*.“

Chodba byla úzká a hemžila se lidmi, takže museli stát blízko u sebe, z čehož byli oba nesví.

Kapitán měl u sebe pomander, takže ho halila vůně citrusů, jeho zuby byly nezvykle bílé a jeho dech svědčil o tom, že nedlouho předtím žvýkal mátu. Na rozdíl od vrchního kupce byl oblečený v drahých šatech, jeho kabátec byl obarvený na sytě fialovou a prošívaný zlatem, jež zachytávalo odlesky svíčky. Rukávy měl prořezávané a baňaté tříčtvrteční kalhoty těsně nad punčochami zavázané hedvábnými mašlemi. Přezky na jeho botách se blyštěly.

Tak krásné šaty svědčily o úspěšné kariéře. Kapitáni flotily dostávali procento zisku za zboží, které bezpečně doručili na místo určení. Saru by přesto nepřekvapilo, kdyby měl kapitán na sobě veškerý svůj majetek.

„Sara Wesselová,“ představila se pokývnutím hlavy. „Můj muž si vás velmi chválí, kapitáne.“

Potěšeně se rozzářil. „Je mi ctí, že to slyším. Už jsme se spolu plavili dvakrát a jeho společnost mě vždycky těšila.“

Kývl k límci v jejích rukou. „Stísněné prostory *Saardamu* módě moc nepřejí, vidíte?“ Odněkud zvenku zahlasil chraplavý hlas, který si žádal kapitána. „Obávám se, že mě volá můj první důstojník. Uvidím vás dnes večer u svého stolu, má paní? Pokud vím, kuchař na dnešek připravil něco speciálního.“

Sara ho obdařila zářivým úsměvem, který si nacvičila během nekonečných a nechtěných společenských povinností.

„Samozřejmě. Moc se těším,“ zalhala.

„Výtečně.“

Zvedla ruku, kapitán ji zdvořile políbil a potom vyšel ven na světlo.

Sara zaklepala na kajutu číslo sedm. Za dřevěnými dveřmi slyšela smích své přítelkyně a nadšené pištění jejích dvou synků. Ten zvuk byl jako poryv větru, který zavane smrdutou mlhou. Okamžitě jí zvedl náladu.

Zevnitř se ozvaly blížící se kroky a dveře obezřetně otevřel malý chlapec. Když si uvědomil, kdo stojí za nimi, jeho tvář se rozzářila.

„Saro!“ Objal ji svými tenkýma ručkama.

Creessie Jensová se válela po podlaze s druhým synkem, aniž by dbala své hedvábné noční košile. Oba chlapci byli ve spodním prádle, kůži měli vlhkou potem, vlasy mokré a jejich promáčené oblečení leželo odhozené na podlaze. Při plavbě z přístavu je zjevně potkala malá nehoda, což Saru vůbec nepřekvapovalo.

Marcus a Osbert se za nehodami honili jako ohaři. Marcusovi bylo deset a byl o dva roky starší než jeho bratr, přestože ani zdaleka tak bystrý. Právě on se tiskl k Saře, takže se do kajuty musela došourat.

„Vychovala jsi hotovou přísavku,“ řekla své přítelkyni a láskyplně hladila chlapce po vlasech.

Creessie si odstrčila Osberta z obličeje a dvojici si prohlížela z místa, kde ležela. Její vlasy na dřevěných prknech utvořily

rozcuchanou plavou svatozář. Její hluboké modré oči se třpytily ve slunečním světle, tvář měla oválnou a hebkou, bledé líce zrudlé námahou. Byla to ta nejkrásnější žena, jakou kdy Sara viděla. Na tom jediném se se svým mužem shodli.

„Zdravím tě, Lio,“ řekla Creesjie tmavovlasé dívce, která vstoupila do kajuty za matkou. „Dohlížíš na to, aby se Sara nedostala do potíží?“

„Snažím se, ale zdá se, že je má vyloženě v lásce.“

Creesjie nesouhlasně mlaskla na Marcuse, který se stále tiskl k Sařině sukni. „Nech ji být. Zmáčíš ji na kost.“

„Přepluli jsme přes vlnu,“ vysvětlil Marcus a jako obvykle ignoroval matčiny pokyny. „A pak –“

„Chlapci se pozdravili s tou následující,“ dokončila Creesjie a při té vzpomínce si povzdechla. „Skoro vypadli z člunu. Vos je díkybohu zachytil.“

Sara při zmínce manželova komorníka nadzvedla obočí. „Pluli jste s Vosem?“

„Spíš on s námi,“ protočila Creesjie oči.

„Hrozně se rozčílil,“ doplnil Osbert, který stále ležel na matce a nahé břicho mu s nádechy stoupalo a zase klesalo. „Ale ta vlna nebolela.“

„Malinko bolela,“ opravil ho Marcus.

„Malilinko,“ poopravil ho Osbert.

Sara si klekla a očima těkala mezi jejich dychtivými tvářemi.

Upírali na ni své vodově modré bezelstné oči. Tolik se jeden druhému podobali. Pískově žluté vlasy, rudé tvářičky a po stranách hlavy veliké uši mávající světu. Marcus byl vyšší a Osbert rozložitější, ale jinak se od sebe příliš nelišili. Creesjie tvrdila, že se podobají svému otci, jejímu druhému manželovi Pieterovi.

Pietera před čtyřmi lety zavraždili a Creesjie o tom nerada mluvila. Sara z vyprávění, která se k ní náhodou donesla, věděla, že Pietera velmi milovala a upřímně nad ním truchlila.

„Chlapci, potřebuji si promluvit s vaší matkou,“ řekla. „Půjдете na chvilku s Liou? Chce vám ukázat svou kajutu, vid', Lio?“

Lia popuzeně zkrabatila čelo. Nesnášela, když s ní jednali jako s dítětem, ale její láska k chlapcům jí přece jen vykouzlila úsměv na tváři.

„Udělalo by mi to hroznou radost,“ přitakala a potom smrtelně vážně prohlásila: „Myslím, že je tam žralok.“

„To teda není,“ namítali chlapci jednohlasně. „Na souši žádní žraloci nejsou.“

Lia hrála zmatenou. „Tak jsem to slyšela. Zjistíme, jak se věc mají?“

Chlapci celkem rychle souhlasili a vzápětí se stále ve spodním prádle vyhrnuli z kajuty.

Sara zavřela dveře, zatímco Creesjie se postavila a oprášila si noční košili. „Myslíš, že mi dovolí se takhle promenovat po lodi? Musela jsem se do ní převléknout, když nás zmáčela ta vlna –“

„Musíš pryč ze *Saardamu*,“ přerušila ji Sara a hodila svůj krajkový límec na lůžko.

„O odchod mě lidé většinou začnou žádat nejdříve po týdnu,“ poznamenala Creesjie a zamračila se na špinavou skvrnu na svém rukávu.

„Vůči téhle lodi byla vznesena hrozba.“

„Ano, nějakým šílencem v docích,“ odvětila Creesjie skepticky a došla ke stojanu u stěny, v němž byly umístěny tři hliněné džbánky. „Vino?“

„Nemáme čas, Creesjie,“ vyhrkla Sara zoufale. „Musíš opustit loď ještě před vyplutím.“

„Proč ses rozhodla přikládat důležitost slovům blázna?“ zeptala se jí její přítelkyně. Naplnila dva pohárky a jeden podala Saře.

„Protože je za důležitá považuje Samuel PIPPS.“

Pohár se zastavil na půl cesty ke Creesjiiným rtům, v její tváři se poprvé objevil zájem. „Pipps je na palubě?“ zeptala se.

„V řetězech.“

„Myslíš, že se zúčastní večeře?“

„Je v řetězech,“ zdůraznila Sara.

„I tak by byl lépe oblečený než většina hostů,“ pronesla Creesjie zamyšleně. „Myslíš, že bych ho mohla navštívit? Prý je neobyčejně pohledný.“

„Když jsem ho viděla, vypadal, jako by právě vylezl z hnojiště.“
Creesjie znechuceně zkrivila tvář. „Třeba ho umyjí.“

„Na rukou má okovy,“ zopakovala Sara pomalu a odložila netknutý pohár. „Zvážíš, zda opustit loď?“

„Co na to říká Jan?“

„Nevěří mi.“

„Tak jak to, že je ochotný nechat mě jít?“

„Není,“ přiznala Sara. „Já... nemám v úmyslu mu o tom říct.“

„Saro!“

„Loď je v nebezpečí.“ Sara rozhodila pažemi a narazila jimi do stropních trámů. „Kvůli sobě a chlapcům, snažně tě prosím, vraťte se do Batávie.“ Zatřásla rukama, aby z nich vyklepala palčivě bolestivý pocit, který se jí usadil v prstech. „Za čtyři měsíce vyplouvá další loď. Domů dorazíš včas, abys pohodlně stihla svou svatbu.“

„O čas tu nejde,“ namítla Creesjie. „Jan chtěl, abych odplula na téhle lodi. Zaplatil mi kajutu a lístek mi nechal doručit svým osobním strážcem. Nemůžu odejít bez jeho svolení.“

„Tak si s ním promluv,“ prosila Sara. „Požádej ho o něj.“

„Když odmítá naslouchat tobě, proč by měl poslouchat mě?“

„Jsi jeho milenka,“ odpověděla Sara. „Dává ti přednost.“

„Jen v ložnici,“ řekla Creesjie, dopila víno a usrkla z toho Sařina. „Prokletí mocných mužů je, že naslouchají jenom svým vlastním hlasům.“

„Prosím! Alespoň to zkus!“

„Ne, Saro,“ zašeptala a svým klidem uhasila ženin zápal. „A neříkám to kvůli Janovi. Pokud téhle lodi skutečně hrozí nebezpečí, doopravdy si myslíš, že bych mu tě nechala napospas?“

„Creesjie –“

„Nehádej se se mnou, dva manželé a dvůr plný milenců mě naučili paličatosti. A kromě toho, pokud *Saardamu* něco hrozí, je naší povinností tu hrozbu zastavit. Řekla jsi o tom kapitánovi?“

„O to se postará Arent.“

„Arent,“ zavrkala hlasem plným neřesti a Sara úplně viděla, jak se Arent někde na lodi zničehonic začíná potit. „Kdy jste si s tím obhroublým poručíkem Hayesem začali říkat křestním jménem?“

„V docích,“ odpověděla a ignorovala její podbízivý tón. „Jak mám ale zachránit *Saardam*?“

„Nevím, já z nás dvou nejsem ta chytrá.“

Sara si odfrkla, sebrala jí pohár s vínem a důkladně z něj upila. „Vidíš mnohem víc než většina lidí.“

„To je zdvořilý způsob, jak mě označit za klevetnici,“ odvětila Creesjie. „No tak, přestaň dělat ustaranou přítelkyni a vžij se do Samuela Pippse. Viděla jsem, jak s Liou sehráváte jeho případy a snažíte se je vyřešit.“

„To jsou jenom hry.“

„A ty jsi v nich velmi dobrá.“ Odmlčela se a upřeně se na ni zadívala. „Mysli, Saro. Co uděláme?“

Sara si povzddechla a promnula si spánek dlaní. „Pipps si myslí, že ten malomocný byl tesař,“ prohlásila pomalu. „Možná přímo na téhle lodi. Někdo ho musel znát, a pokud ano, mohl by vědět víc o hrozbě, které čelíme.“

„Pouštět se do hloubi *Saardamu* nebude pro dvě dámy bezpečné. A kromě toho, z rozkazu kapitána nesmí žádný pasažér vstoupit za hlavní stěžen.“

„A to je který?“

„Ten nejvyšší, ve středu lodi.“

„Tak daleko ani nemusíme,“ odvětila Sara. „Jsme šlechta. Můžeme to zařídit tak, aby informace přišly k nám.“

Rozrazila dveře dokořán, odkašlala si a pánovitě zakřičela: „Někdo mi sežeňte tesaře, bojím se, že tahle kajuta je prostě neobyvatelná!“

SAMMY PIPPS SE HOUPAL ve vzduchu, ruce a nohy mu trčely skrz oka v nákladové síti, kterou ho vytahovali na *Saardam*.

„Jestli zkusíte vyskočit, ty okovy vás utopí,“ varoval ho kapitán stráže Jacobi Drecht a mžoural na něj ze člunu pod ním.

Sammy se upjatě pousmál. „Už je to dlouho, co si mě někdo spletl s hlupákem, kapitáne.“

„Zoufalství občas dělá hlupáky z nás všech,“ zabručel Drecht, sundal si klobouk a skočil na provazový žebřík.

Arent ho následoval vzhůru na palubu, i když mnohem pomaleji. Roky války mu sebraly víc, než daly, a tak mu s každou zdolnou příčkou prasklo v kolenou a luplo v kotnících. Připadal si jako pytel rozbitých součástek, chrastících jedna o druhou.

Konečně se s námahou převálil přes lub a odsud na středovou část lodi, největší a nejnižší z nekrytých lodních palub. Očima těkal napravo i nalevo a hledal svého přítele, ale kolem panoval příliš velký povyk. Shluky cestujících čekaly, až jim někdo řekne, kam mají jít, zatímco námořníci lili vědra vody do člunů a temovali děla kusy látky z konopného vlákna na ochranu před nepříznivým počasím. Na ráhnech skřehotaly stovky papoušků a plavčíci mávali rukama, aby je odehnali.

Poklopy v palubě se do útrob lodi spouštěl náklad a námořníci se vzájemně častovali urážkami a nadávkami, jimiž se vinili ze zpackané práce. Nejřvavější hlas patřil trpaslíkovi v širokých námořnických kalhotách a vestiče, který hulákal jména pasažérů ze seznamu uchyceného v ohbí své paže. Arentovi připomínal

pahýl stromu, do něhož udeřil blesk – působil tak svou nevelkou výškou a rozložitostí, drsností své ošlehané kůže i proto, že se kolem něj vznášelo jakési neurčité tušení nadcházející pohromy.

Pasažéři se postupně hlásili, trpaslík si škrábal jejich jména do svého seznamu a štekavým hlasem s těžkým přízvukem je odesílal k jejich místům na spaní, přičemž rukou pokaždé neurčitě mávl směrem, jímž se měli odebrat. Většinu poslal na orlop, nejspodnější palubu, což byla páchnoucí pec, kde se lidé mačkali tělo na tělo, a tudíž se stávali snadnými oběťmi nevolnosti, nemoci a paralýzy.

Arent lítostivě sledoval, jak vyvolání odcházejí na určené místo.

Při jeho plavbě do Batávie téměř každý třetí z těch ubytovaných na spodní palubě zemřel, a Arenta bodlo u srdce, když viděl děti, které vzrušením bez sebe z nadcházející cesty sbíhaly dolů po schodech.

Majetnější pasažéři, kteří si však stále nemohli dovolit kajutu, byli odesláni průchodem po jeho pravici do úseku pod polopalubou, kde byly kromě tesařských potřeb a nástrojů zavěšeny i hamaky. Přestože se nemohli roztahovat, tihle lidé měli dost prostoru na to, aby dokázali stát i ležet, a ještě důležitější bylo, že k hamace patřil i závěs, který znamenal soukromí.

Po měsíci stráveném na moři vám něco tak prostého začalo připadat jako ten největší přepych.

Právě v téhle části lodi byl při plavbě do Batávie ubytovaný i Arent a stejným způsobem měl cestovat zpátky. Už teď cítil, jak ho bolí záda. Do hamaky se vměstnal zhruba stejně snadno jako býk do rybářské sítě.

„Váš přítel je támhle!“ zahalekal Drecht z opačného konce polopaluby a mával rukama, aby ho v zástupu lidí bylo vidět. Nemusel se namáhat. Díky veselému červenému péru, které měl strčené za kloboukem, ho bylo nemožné přehlédnout.

Dva mušketýři se Sammyho snažili vymotat ze zašmodrchané sítě, drsně se smáli, jakou to chytili rybu, a žertovně se ptali, jestli ho nemají hodit zpátky.

Navenek Sammy to ponížení nesl se stoickým klidem, ale Arent viděl, jak ostřížima očima téká po jejich oblečení a tvářích a hledá v nich jakákoliv skrytá tajemství.

Nebyl si jistý, co přítel objevil.

Dvojici mušketýřů znal z Batávie. Byl to nevzhledný pár, uniformy plné mastných skvrn, tváře špinavé až k pláči. Ten vyšší se jmenoval Thyman. Měl zelené zuby a řídké zrzavé vousy. Menší byl Eggert: byl plešatý a holou lebku mu pokrývaly strupy. Když byl nervózní, neustále se v nich rýpal, což bylo nešťastné, protože nesvůj byl prakticky pořád.

„Kam s ním, kapitáne?“ zeptal se Thyman, když se k nim Arent s Drechtem přiblížili.

„Na přídi pro něj zřídili celu,“ odpověděl Drecht. „Provedeme ho příďovou nástavbou a pak do plachtařovy kajuty.“

Passažeri i námořníci se rozestoupili, aby mohli projít, jejich šepot se vznesl do vzduchu jako hejno vyplašených much. Nikdo nevěděl, proč je Samuel Pippas v okovech, ale všichni měli nějakou teorii. Arent se za to cítil částečně zodpovědný. Posledních pět let psal hlášení o každém Sammyho vyšetřování. Ta byla nejprve dostupná pouze jejich klientům, kteří se chtěli ujistit, že jejich investice nesou ovoce, ale postupně si je oblíbili také úředníci, potom kupci a nakonec i veřejnost. V současné době se hlášení přepisovala a rozesílala do každého přístavu pod vlajkou Společnosti. Hrály se podle nich divadelní hry, dokonce byla zhudebněna bardy. Sammy byl nejslavnějším mužem ve Spojených provinciích nizozemských, ale jeho dobrodružství byla tak fantastická a jeho dedukční metody natolik neuvěřitelné, že ho mnozí považovali za šarlatána. Obviňovali ho ze zločinů, které odhalil, protože se domnívali, že jde o jediný způsob, jak je mohl vyřešit. Jiní ho vinili z toho, že se spolčil